

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Z. H.**, zastoupené zákonnou zástupkyní – matkou – Ing. J. H., zastoupené JUDr. Pavlem Brachem, advokátem, se sídlem Klapálkova 3132/4, Praha 4, proti žalovaným: **1) Úřad Městské části Praha 11**, se sídlem Ocelíkova 672/1, Praha 415, **2) Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. února 2013, č. j. 11 A 110/2012 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II.** Žalovaným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Pavlu Brachovi, advokátu, se sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 10 285 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I.

Vymezení případu

[1] Dne 18. března 2011 v prostoru stanice pražského metra C – Na Pankráci byla žalobkyně odebrána své matce, Ing. J. H., ošetřena jednotkou rychlé zdravotnické pomoci a následně hospitalizována ve Fakultní Thomayerově nemocnici v Praze 4 – Krči.

[2] Dne 19. července 2011 se konalo jednání pracovníků odboru sociálních věcí a zdravotnictví Úřadu Městské části Praha 11 (dále jen „Úřad Městské části Praha 11“) se zákonnou zástupkyní žalobkyně. V protokolu pořízeném z jednání se dle názoru žalobkyně měly pracovnice Úřadu Městské části Praha 11 zavázat k podání podnětu soudu, aby přezkoumal zákonnost postupu pracovníka rychlé zdravotnické pomoci a personálu Fakultní Thomayerovy nemocnice.

[3] Žalobou, podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 15. července 2012, se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného Úřadu Městské části Praha 11 a proti nečinnosti žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí, na které se žalobkyně obrátila jako na nadřízený orgán nečinného Úřadu Městské části Praha 11. V petitu žalobkyně požadovala, aby městský soud uložil žalovaným povinnost učinit úkon, k němuž se pracovnice Úřadu Městské části Praha 11 zavázaly v protokolu ze dne 19. července 2011, totiž učinit k soudu podání na určení, zda hospitalizace žalobkyně byla oprávněná. Dále žalobkyně požadovala, aby správní orgán předal soudu k dalšímu projednání její únos pracovníky rychlé zdravotnické pomoci a soulad postupu zdravotníků s ustanovením § 23 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu; úkolem soudu mělo být zjištění, zda mohly být s nezletilou žalobkyní prováděny jakékoli úkony bez souhlasu jejich zákonných zástupců, a dále zjištění názoru nezletilé žalobkyně na výkon těchto úkonů s ohledem na skutečnost, že byla unesena zcela zdravá a bez známek traumatu. Soud měl rovněž uložit žalovanému nadřízenému orgánu povinnost řádně prověřit zásah správního orgánu (sociálních pracovníků) do osobnostních práv žalobkyně, zejména jejich návštěvu u žalobkyně ve škole, na základě všech obdržených žádostí a stížností.

[4] Městský soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 19. února 2013 č. j. 11 A 110/2012-51 tak, že se žaloba zamítá. Dle názoru městského soudu se žalobou na ochranu proti nečinnosti podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), lze domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení v již zahájeném řízení, nikoli zahájení tohoto řízení. V uvedeném případě tak s ohledem na žalobní petit nebyly splněny zákonem stanovené podmínky žaloby na ochranu proti nečinnosti.

[5] Městský soud dále konstatoval, že i kdyby soud žalobu posoudil jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., žaloba by nemohla být úspěšná, neboť ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. by taková žaloba musela být pro opožděnost odmítnuta.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně zastoupená svou matkou jako zákonnou zástupkyní (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost.

[7] V kasační stížnosti doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 18. března 2013, doplněné o potřebné náležitosti podáním ze dne 27. června 2013, navrhla stěžovatelka zrušení rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 A 110/2012-51 ze dne 19. února 2013 v celém rozsahu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Dle názoru stěžovatelky je třeba § 79 odst. 1 s. ř. s. vykládat tak, že zahrnuje i činnost správního orgánu, kterou se správní orgán „v jakékoliv fázi nejen správního řízení, nýbrž na základě systematické soustavy činností správního orgánu, k nimž je správní orgán zákonem povolán, resp. oprávněn ze zákona, usnází na nějaké činnosti i případně na konání něčeho, co zákon jinak výslovně i implicitně stanoví konat, anebo nekonat.“ Povinnost podání příslušného návrhu k soudu pro žalovaný správní orgán dle názoru stěžovatelky vyplývala z § 8 odst. 1, resp. z § 9 odst. 1 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže se tedy v protokolu z jednání zavázal správní orgán, že „celá věc bude postoupena soudu k dalšímu projednání“, měl se (i s ohledem na zásadu vstřícnosti veřejné správy dle § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) usnést na tom,

zda návrh k soudu podá či nikoliv. Žalobkyně dále nesouhlasí s právním názorem, dle kterého by bylo nutné v případě, že by žaloba stěžovatelky byla kvalifikována jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, tuto žalobu pro opožděnost odmítnout, neboť nezákonný zásah kromě aktivního nezákonného jednání zdravotnického personálu spočíval v pasivním nepodání návrhu k soudu ze strany Městské části Praha 11. Vzhledem k tomu, že v zákoně není uvedena žádná lhůta k vydání požadovaného rozhodnutí správního orgánu, platí, že lhůta dle § 84 odst. 1 s. ř. s. je zachována v každém okamžiku.

[8] Žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) ve vyjádření ke kasační stížnosti, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 13. srpna 2013, uvádí, že údaj v protokolu z jednání ze dne 19. července 2011 obsahující ujednání o tom, že „*celá věc bude postoupena soudu k dalšímu projednání*“, se vztahuje k ujednání podat podnět k soudu na zahájení řízení ve věci nařízení dohledu nad výchovou dětí, resp. stěžovatelky, čímž byl požadovaný právní úkon učiněn. MPSV, vzhledem k nejednoznačnosti žalobního návrhu, dodává, že zásah do práv stěžovatelky by mohl být spatřován v komisivním jednání žalovaných orgánů, a to v návštěvě nezletilé ve školním zařízení dne 17. května 2011. Tento zásah byl však plně v souladu s principy preventivní činnosti dle § 10 a násl. zákona o sociálně-právní ochraně dětí a návrh by i z tohoto pohledu byl nedůvodný. Vzhledem k tomu, že se návštěva uskutečnila více než rok před podanou žalobou, nebyla lhůta pro podání žaloby dodržena.

[9] Žalovaný Úřad Městské části Praha 11 ve svém vyjádření nejprve namítl, že žalobu za žalobkyni podala jako zákonná zástupkyně její matka. Tento právní úkon však nelze považovat za běžný, proto měl být podle § 179 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), schválen opatrovnickým soudem, neboť při tomto právním úkonu by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodiči a dítětem podle § 37 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, a také by měl být žalobkyni v řízení ustanoven opatrovník. Dále žalovaný Úřad Městské části Prahy 11 odkázal na vyjádření k podané žalobě. Z protokolů sepsaných dne 19. července 2011 nijak nevyplývá, že by se jakkoliv zavázal provést žalobou požadovaný úkon, žádnou takovou povinnost nestanoví rovněž § 8 či § 9 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Postup sociálních pracovníků ve škole byl učiněn v souladu s § 53 odst. 1 a 3 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. K podání návrhu na přezkoumání přípustnosti převzetí nebo držení v ústavu zdravotnické péče v řízení dle § 191a a násl. o. s. ř. není Úřad Městské části Praha 11 aktivně legitimován.

[10] V replice ze dne 22. srpna 2013 k vyjádření žalovaného MPSV stěžovatelka setrvala na svém předchozím právním názoru. V replice ze dne 22. srpna 2013 k vyjádření žalovaného Úřadu Městské části Praha 11 stěžovatelka odmítla možnost kolize zájmů matky a stěžovatelky, neboť není zřejmé, v čem by tato kolize mohla spočívat. Stěžovatelka dále setrvala na svém právním názoru a uvedla, že Úřad Městské části Prahy 11 sice dle § 191a a násl. o. s. ř. není aktivně legitimován podat návrh, avšak pokud alternativě daný návrh není podán ústavem (jako v nynějším případě), měl Úřad Městské části Praha 11 učinit alespoň nějaký úkon, aby byl soud o převzetí žalobkyně do ústavu zdravotnické péče informován, a mohl tak zahájit řízení z úřední povinnosti.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou podle § 102 s. ř. s., a její důvod se opírá o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy o namítanou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Kasační stížnost není nepřipustná ani z jiných důvodů plynoucích z § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., byv přitom vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není důvodná.

[13] Pokud jde o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, takový důvod je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud soud vyvodí nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci. Tato kasační námitka důvodná není.

[14] Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. „*ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*“

[15] Nejprve je nutno ve shodě s městským soudem poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž se nelze ochrany ve správním soudnictví podle § 79 a násl. s. ř. s. dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Působnost těchto ustanovení je omezena pouze na případy, kdy správní orgán má ve správním řízení povinnost vydat rozhodnutí (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.), jímž má být založeno, změněno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce, nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpá, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu, než je vydání rozhodnutí nebo osvědčení, § 79 odst. 1 s. ř. s. žalobní legitimaci nezakládá a není založena pravomoc soudu poskytovat ochranu proti jiné nečinnosti správního orgánu než takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí (ve smyslu § 65 s. ř. s.) nebo vydání osvědčení, a rozhodovat o povinnosti správního orgánu v určité době takový jiný úkon provést (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. července 2010 č. j. 9 Ans 6/2010 - 142 nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[16] Žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s. a násl. je třeba chápat jako specifický právní institut, který se použije tam, kde existuje *povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé (popř. osvědčení)*, které je způsobilé zasáhnout do žalobcových veřejných subjektivních práv tak, že tato práva ve smyslu § 65 s. ř. s. zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje, a správní orgán zůstává nečinný, ač dle výslovného normativního zmocnění (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) předmětné rozhodnutí vydat měl (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2008 č. j. 1 Ans 5/2008-104). Žaloba na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s. tak procesně odstraňuje situace, ve kterých existovala povinnost správních orgánů vydat rozhodnutí ve věci samé, avšak nebyla splněna. Po vydání meritorního rozhodnutí je adekvátním prostředkem ochrany veřejných subjektivních práv žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. Žalobu na ochranu proti nečinnosti je proto možné chápat rovněž jako právní institut, který procesně připravuje situaci pro meritorní přezkum rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s., logicky proto může mít místo jen tam, kde má ochrana proti nečinnosti vyústit ve vydání rozhodnutí, jež bude následně přezkoumatelné v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. Vůči těmto prostředkům ochrany má následně subsidiární povahu řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem

nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s., které je ve smyslu § 85 s. ř. s. přípustné pouze tam, nelze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.

[17] S ohledem na shora uvedené je nutné odmítnout právní názor stěžovatelky, že žaloba dle § 79 odst. 1 s. ř. s. zahrnuje i činnost správního orgánu, kterou se správní orgán „v jakékoliv fázi nejen správního řízení, nýbrž na základě systematické soustavy činností správního orgánu, k nimž je správní orgán zákonem povolán, resp. oprávněn ze zákona, usnáší na nějaké činnosti i v případě na konání něčeho, co zákon jinak výslovně i implicitně stanoví konat, anebo nekonat“.

[18] Jak městský soud správně uvedl v napadeném rozsudku, v uvedeném případě nebyl shledán důvod pro to, aby soud mohl žalobě vyhovět, neboť v dané věci nebylo zahájeno správní řízení, v němž existovala povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, takové, jež by mohlo být následně přezkoumatelné správními soudy v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.

[19] V uvedené věci se stěžovatelka domáhala, aby (petit I) městský soud uložil žalovaným povinnost učinit podání k soudu na určení, zda hospitalizace nezl. Z. H. v nemocnici a její převoz do této nemocnice byly oprávněné, a dále se domáhala „předání soudu posouzení oprávněnosti zásahu zdravotníků do práv stěžovatelky ve smyslu § 23 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů“. Stěžovatelka povinnost žalovaných vydat rozhodnutí odvozovala od § 8 a § 9 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, resp. z neurčitého závazku z protokolu o jednání ze dne 19. července 2011 mezi pracovníci Úřadu Městské části Praha 11 a zákonnou zástupkyní stěžovatelky. Na základě těchto ustanovení měl dle názoru stěžovatelky orgán sociálně-právní ochrany dětí povinnost rozhodnout o podání a následně podat podnět k okresnímu soudu k zahájení řízení dle § 191a a násl. o. s. ř., ve znění účinném do 31. prosince 2012, a rovněž podat podnět k posouzení souladu postupu zdravotníků s ustanovením § 23 zákona o péči o zdraví lidu.

[20] Ustanovení § 8 a § 9 zákona o sociálně-právní ochraně dětí upravují obecně právo dítěte (resp. rodiče) na právo o pomoc u příslušných orgánů, včetně orgánů sociálně-právní ochrany, které jsou dítěti (resp. rodiči) v rámci zákonem svěřených pravomocí povinny poskytnout odpovídající pomoc. Z těchto stěžovatelkou uplatňovaných právních norem vyplývá, že nepředepisují pro postup či konání žalovaných formu správního rozhodnutí. Povinnost vydat správní rozhodnutí už vůbec nelze odvodit z protokolu o jednání ze dne 19. července 2011 mezi žalovaným Úřadem Městské části Praha 11 a matkou stěžovatelky. O „závazku“ ze strany orgánu veřejné moci k určitému výkonu nějaké pravomoci ostatně nelze z povahy věci hovořit – pravomoc je orgánu veřejné moci svěřena zákonem, orgán veřejné moci jí nedisponuje a nemůže se vůči adresátům veřejné správy zavazovat co do výsledku či formy jejího uplatnění, neboť nejde o vztah horizontální mezi dvěma rovnými subjekty, nýbrž o vztah vertikální, mezi vrchnostenským orgánem a adresátem jeho správy. Je rovněž jasné, že o úkonech, kterých se domáhá stěžovatelka, se nevede žádné správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu, a to ani na návrh (stěžovatelky), ani z úřední povinnosti. Podnět stěžovatelky lze tedy chápat toliko jako sdělení rozhodných skutečností, nikoliv jako návrh na zahájení správního řízení, jak již správně podotkl městský soud. Takový podnět nezakládá právo stěžovatelky na vydání konkrétního rozhodnutí, popř. osvědčení, kterému by odpovídala povinnost Úřadu Městské části Praha 11 vydat rozhodnutí, popř. osvědčení o tom, zda žalovaný učiní či neučiní podání směřující k určení, zda hospitalizace žalobkyně byla oprávněná (řízení dle § 191a a násl. o. s. ř. zahajuje soud z úřední povinnosti zpravidla na základě oznámení ústavu vykonávajícího zdravotnickou péči), resp. rozhodnutí o podání návrhu k soudu na určení, zda postup zdravotníků rychlé zdravotnické pomoci byl v souladu s ustanovením § 23 zákona o péči o zdraví lidu. Ostatně, ve smyslu výše uvedeného (odstavec [16] odůvodnění tohoto rozsudku), takové „rozhodnutí“

by ani nebylo rozhodnutím podle § 65 a násl. s. ř. s., přezkoumatelným ve správním soudnictví. Absentuje-li taková povinnost správního orgánu, je pojmově vyloučena jeho nečinnost, a správní soud mu proto ani nemůže v řízení o žalobě podle § 79 a násl. s. ř. s. takovou povinnost uložit. Na základě předmětného podání stěžovatelky tedy nebylo zahájeno žádné správní řízení a Úřad Městské části Praha 11, resp. nadřízené MPSV tak v intencích petitu I žaloby ze dne 15. července 2012 nemohly být nečinné.

[21] Pod petitem II žaloby se stěžovatelka domáhala, aby městský soud vyslovil, že: *„Žalovaný č. 2 MPSV je povinen řádně prověřit zásah správního orgánu (sociálních pracovníků) do osobnostních práv žalobkyně na základě všech žádostí a stížností, které obdržel. Žalovaný je povinen řádně prověřit návštěvu sociálních pracovníků za dítětem ve škole.“* Tento žalobní důvod konkretizovala stěžovatelka v bodu IV své žaloby tak, že: *„Na nezákonné jednání sociálních pracovníků OSPOD a MHMP byla podána stížnost a žádost na MPSV. To nakonec sdělilo, že prověřuje jednání celého úřadu Praha 11, závěr však dosud nesdělilo.“*

[22] K této části žaloby městský soud uvedl, že žaloba stěžovatelky nezavdává důvod k pochybnostem o tom, čeho se žalobkyně domáhá, neboť svůj požadavek formuluje jednoznačně a nerozporně v označení žaloby, v jejím petitu i v samotném textu žaloby. Pro upřesnění, stěžovatelka se domáhala ochrany proti nečinnosti spočívající mj. v tom, že MPSV jako nadřízený orgán řádně neprošetřil okolnosti návštěvy sociálních pracovníků ve škole, neboť MPSV bylo nečinné ve sdělení kontrolního závěru stěžovatelce.

[23] V rozsudku č. j. 7 Aps 2/2009-197 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Žaloba proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. jsou dva zcela odlišné typy žalob ve správním soudnictví, které nelze zaměňovat ani směřovat. Pro určení žalobního typu není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit. Pokud by byl mezi obsahem žaloby a navrženým petitem rozpor, popř. byl rozporný samotný petit, bylo by třeba takovou vadu nejprve odstranit (srov. § 37 s. ř. s. a § 43 o. s. ř.).“*

[24] V projednávané věci stěžovatelka podala co do označení návrh na zahájení řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu shora citovaných ustanovení soudního řádu správního. Soud je po zahájení řízení povinen dle obsahu žalobního návrhu určit, jakému typu ochrany odpovídají tvrzení stěžovatelky. Pokud by tak nemohl bez pochybností učinit, pak by bylo namísto odstranění vad podání postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s, který zcela odpovídá povinnosti soudu posuzovat úkony účastníků podle jejich obsahu a nikoli podle formy. To však případ nyní projednávané věci není. Ze stěžovatelkou výslovně zvoleného typu žaloby, z petitu žaloby a z žalobních důvodů vyplývá, že podanou žalobou stěžovatelka sledovala cíl, aby MŠMT jako nadřízený orgán prošetřil činnost, resp. zásah Úřadu Městské části Praha 11 ve shora popsané věci s tím, že MŠMT bylo v tomto nečinné a tuto nečinnost hodlala stěžovatelka žalobou odstranit. Avšak „prověření“ postupu Úřadu Městské části při výkonu pravomoci jako orgánu sociálně-právní ochrany dětí také nemůže vyústit ve vydání správního rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (viz výše bod [15] odůvodnění tohoto rozsudku), žaloba na ochranu proti nečinnosti tak i v tomto bodě byla zcela nepřipadná. Pokud se městský soud přesto pokusil vypořádat s hypotetickou variantou posouzení žaloby jako žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, resp. vyložit, že by tak jako tak musela být pro opožděnost odmítnuta, lze to označit za nadbytečné, jež ovšem nijak neškodí (*superfluum non nocet*). Vypořádání kasačních námitek vztahující se k vedlejšímu vyjádření o opožděnosti případné žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu tak i Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné.

[25] V neposlední řadě k námitce Úřadu Městské části Praha 11 o nutnosti ustanovení opatrovníka dle § 37 odst. 2 zákona o rodině Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 37 zákona o rodině nemůže žádný z rodičů zastoupit své dítě, jde-li o právní úkony ve věcech, při nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodiči a dítětem nebo ke střetu zájmů dětí těchto rodičů. V takovém případě soud ustanoví dítěti opatrovníka, který bude dítě v řízení nebo při určitém právním úkonu zastupovat.

[26] V uvedené věci však Úřad Městské části Praha 11 nijak nekonkretizoval (a Nejvyššímu správnímu soudu ani není zřejmé), v jakých skutečnostech spatřuje žalovaný možnost střetu zájmů mezi nezletilou stěžovatelkou a její matkou v žalobě na ochranu proti nečinnosti. V uvedeném řízení jsou účastníky stěžovatelka a žalovaný správní orgán a předmětem daného řízení bylo zjistit, zda žalovaný orgán byl nečinný při vydání rozhodnutí či osvědčení ve smyslu § 65 s. ř. s.

[27] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 19. února 2013 č. j. 11 A 110/2012-51 dospěl ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ke správnému právnímu závěru o nedůvodnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti v posuzované věci. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, a proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaným žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly.

[29] Stěžovatelce byl usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ans 2/2013-31 ze dne 5. června 2013 ustanoven zástupce pro řízení JUDr. Pavel Brach, advokát. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Právní zástupce stěžovatele uplatnil celkem čtyři úkony právní služby. Nejvyšší správní soud mu přiznal úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem), neboť uskutečnění porady s klientkou prokázal záznamem, a dále úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně doplnění kasační stížnosti ze dne 26. července 2013). Podle stejného ustanovení právní zástupce uplatnil ještě dva úkony právní služby spočívající v replikách ze dne 22. srpna 2013 k vyjádření žalovaného Úřadu městské části Praha 11 a ze dne 22. srpna 2013 k vyjádření žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí. Tyto úkony právní služby však Nejvyšší správní soud považuje za jeden úkon, nadto jej přiznal pouze z poloviny podle § 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 2 advokátního tarifu, neboť repliky k vyjádření nelze co do významu a náročnosti srovnávat s podáním ve věci samé a krom toho bylo rozdělení replik do dvou dokumentů rozhodnutím právního zástupce, ač stejně tak mohly být učiněny v podání jednom.

[30] Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu tak náleží ustanovenému zástupci stěžovatelky odměna za celkem 2,5 úkony právní služby ve výši 3100 Kč za každý úkon, tj. celkem 7750 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatelky náhrada

hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tj. 750 Kč, celkem tedy 8500 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 21 %, na celkových 10 285 Kč. Přiznaná částka bude ustanovenému zástupci vyplacena v přiměřené lhůtě na jím uvedený účet (č. l. 84).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu